

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж к 15/2014
23.09.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Јанка Лазаревића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у поступку предлагача З.М., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу ЗР 4-К 1/14 од 20.08.2014. године, у седници већа одржаној 23.09.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ жалба предлагача Зорана Марковића, па **СЕ УКИДА** решење Вишег суда у Лесковцу ЗР 4-К 1/14 од 20.08.2014. године и предмет враћа Вишем суду у Лесковцу на поновни поступак.

Образложење

Решењем Вишег суда у Лесковцу ЗР 4 – К 1/14 од 20.08.2014. године одбијен је као неоснован захтев предлагача З.М. из Л., којим је тражио да се утврди да је повређено његово право на суђење у разумном року у поступку пред Основним судом у Лебану, у предмету К 1560/2013, као и захтев да му се на име накнаде нематеријалне штете досуди износ од 200.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од доношења решења па до коначне исплате.

Против овог решења, жалбу је благовремено изјавио предлагач З.М. из свих законом прописаних разлога, са предлогом да Врховни касациони суд укине решење Вишег суда у Лесковцу ЗР 4-К 1/14 од 20.08.2014. године и предмет врати истом суду на поновни поступак и одлучивање или да наведено решење преиначи тако што ће усвојити захтев предлагача у целости и досудити све трошкове поступка.

Одлучујући о изјављеној жалби предлагача, на основу члана 8б став 3. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, на којој је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао:

Жалба је основана.

Виши суд у Лесковцу, у побијаном решењу, а као разлоге због којих сматра да предлагачу З.М. у кривичном предмету Основног суда у Лебану К 1560/13 није повређено право на суђење у разумном року, наводи да је од подношења приватне тужбе 17.09.2013. године, па до подношења захтева за повреду права на суђење у разумном року 23.05.2014. године прошло осам месеци, да је у међувремену заказан главни претрес за 12.09.2014. године, те да је рок апсолутне застарелости кривичног гоњења у конкретном предмету четири године, а да се кривични поступак може окончати на пар главних претреса, јер су сви предложени докази доступни, те да је након подношења приватне тужбе донет нови Закон о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава, па је предмет дат Основном суду у Лебану, а према иницијалном акту не ради се о старом кривичном предмету који би био хитно прекоредно решаван.

Одредбом члана 495. Законика о кривичном поступку прописано је да у поступку за кривична дела за која као главна казна је прописана новчана казна или казна затвора до осам година, примењиваће се одредбе члана 496. до 520. овог законика, а уколико у овим одредбама није нешто посебно прописано, сходно ће се примењивати остале одредбе овог законика.

Одредбом члана 504. став 1. Законика о кривичном поступку прописано је да ако судија не донесе ниједно од решења из члана 501. ст. 2, 4. и 7. и чл. 502. и 503. овог законика, наредбом ће одредити дан, час и место одржавања главног претреса, најкасније у року од 30 дана, а ако је одређен притвор, у року од 15 дана, рачунајући од дана достављања оптужног предлога, односно приватне тужбе окривљеном.

Одредбом члана 353. став 3. Законика о кривичном поступку, а који члан регулише време одржавања главног претреса, прописано је да ако у року из става 2. овог члана не одреди главни претрес, председник већа ће о разлозима због којих главни претрес није одређен обавестити председника суда, који ће предузети потребне мере да се главни претрес одреди. У случају трајније спречености председника већа да из оправданих разлога одреди главни претрес, председник суда ће доделити предмет другом председнику већа.

Полазећи од наведеног, а како из списка предмета Основног суда у Лебану К 1560/13 произилази да је приватна тужба, приватног тужиоца З.М. против окривљеног З.Ј. због кривичног дела увреда из члана 170. Кривичног законика за које је као главна казна прописана новчана казна, поднета том суду 17.09.2013. године, те да је наредбом судије од 29.07.2014. године заказан главни претрес за 12.09.2014. године и наложено да се уз позив окривљеном за главни претрес достави и приватна тужба, по оцени Врховног касационог суда, Виши суд у Лесковцу у побијаном решењу није ценио процесну неактивност Основног суда у Лебану у конкретном кривичном предмету, а у смислу цитираних законских одредби, будући да од дана подношења приватне тужбе 17.09.2013. године па до 29.07.2014. године није предузета ниједна процесна радња, при чему, по оцени овог суда, не стоје наводи дати у образложењу побијаног решења да је од дана подношења приватне тужбе, па до подношења захтева за повреду права на суђење у разумном року прошло осам месеци, а да је у међувремену главни претрес заказан за 12.09.2014. године, јер је из списка предмета утврђено да је захтев за

повреду права за суђење у разумном року поднет дана 23.05.2014. године, а да је главни претрес заказан након тог датума, односно 29.07.2014. године и то наредбом поступајућег судије.

Осим тога, код оцене дужине трајања поступка који не испуњава захтев разумног рока не узима се у обзир реформа судског система, „сеоба“ предмета из једног суда у други, оптерећеност суда бројем предмета, као и чињеница у погледу могућности наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, а које чињенице управо првостепени суд наводи у побијаном решењу, као разлоге због којих сматра да у предметном кривичном поступку приватном тужиоцу, овде предлагачу, З.М., није повређено право на суђење у разумном року.

Имајући у виду све наведено, по оцени овог суда, побијано решење је донето уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, који закон се сходно примењује у поступцима за заштиту права на суђење у разумном року, јер у побијаном решењу нису дати разлози о битним чињеницама, а они који су дати су нејасни.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 401. став 1. тачка 3. ЗПП, у вези члана 30. став 2. ЗВП и члана 8в Закона о уређењу судова укинуо побијану одлуку и одлучио као у изреци.

У поновном поступку Виши суд у Лесковцу ће имати у виду све примедбе из овог решења, поступити по истим и донети закониту и правилну одлуку.

**Записничар-саветник,
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.**